

La síndrome de l'emperador (II)

LLUÍS VILALTA URREA

PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

A l'article del mes passat vam introduir aquest tema. Dèiem que és habitual trobar nens tirans (petits emperadors), que imposen la seva voluntat capriciosa des d'edats cada vegada més primerenques. Aquest és el resultat de famílies on en lloc de incentivar la cooperació i la responsabilitat, cauen en el parany de la sobreprotecció. Sovint s'afegeix el fet de que els pares no es posen d'acord amb el model educatiu amb el que criar al fill –sovint un dels progenitors és hiperprotector o consentidor i l'altre imposa la disciplina que l'altre no es veu en cor d'imposar–. En lloc d'actuar units com un equip, es desacrediten davant del fill, cosa que evidentment també acabarà fent ell.

Dues qüestions més ajuden a crear petits dèspotes:

1. Absència de límits: No hi ha conseqüències ni marc de referència. Sovint els pares no posen límits per evitar sentir-se culpables. De vegades amenacen en imposar un càstig, però es contradueixen a sí mateixos i no compleixen els advertiments. Però necessitem pautes per a créixer, perquè la vida és una

qüestió social i no vivim en una illa solitària. Calen, per tant, normes clares i coherents, i explicar-les, fent participants als fills, a mesura que creixen, de la "Constitució" familiar, posant com a base els valors que volem viure i que ens defineixen com a família.

2. Manca d'atenció: Educar als fills requereix temps. Tot el temps que dediquem als fills –evidentment sense descuidar les pròpies necessitats–, és una inversió segura. Però el ritme ferotge de la societat moderna ens exigeix tant que de vegades descuidem donar als fills l'atenció que necessiten. A consulta em trobo en molts casos on, malgrat que el benestar de la família té una prioritat superior en l'escala de valors de la persona, el cert és que la feina ocupa un temps diari desmesurat i quasi no ens deixa temps per dedicar un es-

pai d'atenció de qualitat als fills. Davant aquesta manca d'atenció, alguns nens poden resignar-se i pensar que potser no són prou importants pels seus pares. Llavors la seva autoestima pateix. Altres, més guerrers, reclamen l'atenció encara que sigui amb rebequeries i exigències, simplement perquè no saben demanar d'altra manera l'estimació i el contacte que necessiten amb els pares.

Quan els pares tenen una estructura de valors consistent, consensuada i coherent amb les conductes, i entomen la criança dels fills de manera EQUILIBRADA, tenint en compte les necessitats profundes dels fills, aquests no troben marge per imposar la seva voluntat capriciosa. Més aviat cooperen i actuen amb empatia. Perquè segueixen l'exemple dels pares.

TALLER D'EDUCACIÓ PARENTAL

Dissabte 16 de juny, a les 10h al Centre Cívic el Gorg, de St. Vicenç de Montalt. Per aprofundir encara més en el tema. www.espaisistemic.net